

Arrest

nr. 243 182 van 27 oktober 2020

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. LEMMENS
Everselkiezel 38
3550 HEUSDEN-ZOLDER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 14 november 2018 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 14 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werd genomen op 17 oktober 2018 in Duitsland (Eurodac). Op 7 december 2018 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 20,6 jaar oud was met een standaarddeviatie van twee jaar.

1.2. Op 1 april 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 6 april 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 14/11/2018

Overdracht CGVS: 30/07/2019

U werd op 11 september 2019 van 14u02 tot 17u20 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, meester Lina Achaoui loco meester Tom Lemmens, was daarbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn en afkomstig te zijn uit Darbang, district Kama in de provincie Nangarhar (Afghanistan). U zou daar ook uw hele leven blijven wonen en werken alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te ontvluchten. U heeft slechts twee jaar onderwijs genoten en hielp verder uw familie met het hoeden van de geiten. Sinds u een jaar of negen oud was gaf u de politie soms wat informatie pover activiteiten van de taliban. U hield dat een jaar of vier vol, tot u door een auto van de taliban werd aangereden en gehospitaliseerd werd. Nadien werd u door hen verplicht om zich bij hen aan te sluiten en in hun madrassa te studeren. In de zomer van 2016 werd u door het hoofd van de madrassa gevraagd de oude korans te begraven of in het water te gooien. U wist niet goed wat te doen en heeft deze dan maar verbrand en de assen nadien in het kanaal gegooit. Wanneer u terug in de madrassa kwam, werd u al bedreigd door uw medestudenten. U verschuilde zich twee dagen in de bergen nabij uw huis, waar uw broer u kwam opzoeken, waarna u uw land een eerste keer verliet. U was een zevental maanden onderweg vooraleer u gevat werd en teruggestuurd naar Afghanistan. Daarop bleef u een dag in Kabul, waarna u opnieuw een vergeefse poging waagde om verder door te reizen. Opnieuw werd u teruggestuurd naar Kabul, nu bleef u er twee dagen. Bij uw derde poging slaagde u er wel in door te reizen naar Europa, via Pakistan, Iran en Turkije. Vanuit Griekenland reisde u door de Balkan, waar u in Kroatië in een container stapte die u tot in Duitsland bracht. Daar werden uw vingerafdrukken genomen en verbleef u korte tijd in een opvangcentrum, waaruit u ontsnapte en verder doorreisde naar België. U kwam op 14 november 2018 in België aan en diende er nog dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde zich minderjarig bij aankomst in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara, een medisch dossier (Afghanistan) en een doktersbriefje (België).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het

geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Daarnaast konden ook uw verklaringen over uw eigen naam niet overtuigen. U legde evenmin enig overtuigend identiteitsbewijs neer.

Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van uw aankomst minderjarig zou zijn, u verklaarde immers dat u op dat moment 16 jaar en 1 maand oud was, waarop uw geboortedatum voorlopig geregistreerd werd op 30/10/2002 (Zie Inschrijving, zie Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) dd. 14 november 2018). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het UZ Sint-Rafaël Leuven, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 27 november 2018 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, met name 20,6 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar. Ten gehore op het CGVS verklaarde u dan weer dat u 17 jaar oud was bij aankomst, en ter staving daarvan ook uw taskara had neergelegd (zie CGVS, p.4). Ook deze kan uw identiteit en leeftijd echter allerminst op overtuigende wijze staven, wel integendeel. Zo gaf u zelf aan dat u deze taskara verkregen had wanneer u 10 jaar oud was (zie CGVS, p.4). Opmerkelijk, gezien de taskara in 2017 vermeldt dat u op dat moment 15 jaar oud was, en dat op basis van uw uiterlijk. Daarop gewezen, kwam u niet verder dan de bevestiging dat u op dat moment 10 jaar oud was, u wist niet waarom er dan 15 jaar oud op stond (zie CGVS, p.17). U had bovendien in eerste instantie uitdrukkelijk laten optekenen dat u er zelf niet om gegaan was, nadien gaf u aan dat dat wel degelijk het geval was (zie CGVS, p.4). Ook in Duitsland werd u overigens aan een leeftijdsonderzoek onderworpen, waarna uw geboortedatum daar werd geregistreerd als 31/12/1999, eens te meer een bevestiging dat u niet minderjarig was bij aankomst in België. Daarnaast dient ook opgemerkt dat ook uw naam op deze taskara verschilt van diegene die u aan de Belgische asieldiensten opgaf. U staat er immers op geregistreerd als H. (net als op uw medisch dossier overigens), terwijl u bij uw verzoek om internationale bescherming in België de naam H. A. opgaf. Uw uitleg, dat uw naam H. is en ze de naam van uw stam hier als familienaam hebben genoteerd (zie CGVS, p.17), overtuigt niet, nu het CGVS allerminst inziet waarom u dan niet ook H. zou hebben opgegeven. De taskara die u neerlegde is dan ook in elk geval geen sluitend bewijs van uw identiteit. Het CGVS wijst er hier alvast op dat uit informatie waarover het beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten sowieso erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dergelijke documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Dat u overigens nooit over een paspoort zou hebben beschikt is ook maar weinig aannemelijk, temeer gezien u uiteindelijk diende toe te geven (zie verder) dat u maar liefst twee keer naar Afghanistan zou zijn gerepatrieerd alvorens het land bij uw derde poging definitief te verlaten, waardoor toch mag verwacht worden dat ook hier iets van papieren spoor van is. Wat er ook van zij, het heeft er alle schijn van weg dat u de Belgische asieldiensten doelbewust tracht te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent en uw ware identiteit te verhullen. Deze vaststelling tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat ernstig aan.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u niet alleen geen duidelijkheid kon scheppen over uw leeftijd en identiteit, maar ook over de plaatsen waar u voor uw komst naar België verbleven heeft. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u uiteenlopende en bijzonder weinig overtuigende verklaringen liet optekenen over de plaatsen waar u voor uw vertrek richting België hebt verbleven, alsook over het tijdstip van uw vertrek en uw uiteindelijke reisweg.

Zo had u op de fiche die u aanvankelijk invulde als 'minderjarige' (dd. 14/11/2018) nog laten optekenen dat u ongeveer 4 maanden tevoren Afghanistan had verlaten (zie Fiche NMBV dd. 14/11/2018), waardoor dit ergens in de zomer van 2018 moet geweest zijn. Nauwelijks enkele maanden later op uw interview bij de DVZ verklaarde u dan weer dat u van uw geboorte tot uw vertrek, dat u nu in mei of juni 2017 plaatste, in uw dorp Darband (sic, Darbang dus) in Kama heeft gewoond. Op het CGVS gaf u dan weer in eerste instantie -behoorlijk accuraat plots- aan dat u Afghanistan in mei 2018 had verlaten. Dat zou de eerste (en enige) keer geweest zijn dat u uw land verliet, gaf u daar aan (zie CGVS, p.14). Verder tijdens datzelfde onderhoud op het CGVS, gewezen op een hiaat in het tijds kader dat u schetste ivm de problemen die de aanleiding van uw vlucht zouden gevormd hebben, gaf u toe dat u eigenlijk in de zomer van 2016 Afghanistan zou hebben verlaten. U gaf er eerst aan dat u één keer, nadien dat u twee keer Afghanistan had verlaten en evenveel keer was teruggestuurd. Pas in 2018 zou u er uiteindelijk in geslaagd zijn uw land definitief te verlaten en door te reizen naar Europa. Uw uitleg voor het achterhouden van deze informatie, dat u aanvankelijk niets wist van die zaken, en het zou gezegd hebben bij uw tweede interview (zie CGVS, p.24), strookt allerm minst met de weergave van uw verklaringen aldaar, met dewelke u zich nochtans akkoord had verklaard. Wat er daar ook van zij, u slaagde er niet in ook maar één van deze reizen te staven, waardoor het blote en gezien bovenstaande dus ook bijzonder weinig overtuigende beweringen blijven. Bovendien konden ook uw verklaringen over uw verblijfplaatsen tijdens die twee keer dat u teruggekeerd was, of in die twee jaar in het algemeen, allerm minst overtuigen. Niet enkel had u zoals vermeld aanvankelijk verklaard dat u van uw geboorte tot vertrek in uw dorp in Kama woonde, u gaf ook uitdrukkelijk aan dat u nooit in Kabul was geweest (zie CGVS, p.7). Na bovenvermelde confrontatie diende u evenwel toe te geven dat u bij die twee keer dat u naar Afghanistan terugkeerde in Kabul verbleef, en niet zou zijn teruggekeerd naar uw geboortedorp. Dat dit de eerste keer maar voor één dag was en de tweede voor twee dagen was, en u daarbij zelfs niet bij uw twee zussen die woonachtig zijn in Kabul zou hebben verbleven, is bijzonder weinig aannemelijk. Uw uitleg, dat u niet wist waar het huis van uw zus(sen) was, overtuigt al maar weinig voor de eerste keer, dat u eenzelfde reis opnieuw zou ondernemen zonder dan te informeren naar de woonplaatsen van uw zus(sen) is compleet onbegrijpelijk. Dat u geen telefoon had, niet opgeleid bent en hun huizen niet kon vinden (zie CGVS, p.23) is daarvoor geen afdoende uitleg, temeer gezien u eerder tijdens het interview nog wel bleek te weten in welke wijk van Kabul ze wonen (zie CGVS, p.13). Wat er daar ook van zij, u slaagde er nog steeds niet in de hele hiaat van twee jaar te dichten. U gaf immers eerst aan dat u eerst zeven maanden onderweg was voor u opgepakt en teruggestuurd werd, wat al opmerkelijk lang lijkt om in Iran te geraken. Hoe dan ook, nadien gaf u aan dat u bij uw eerste vertrek na twee dagen in Iran zou zijn opgepakt en teruggestuurd, dan (vrijwel) meteen terug was vertrokken, opnieuw was opgepakt en dan teruggestuurd. De eerste keer zou u een week zijn vastgehouden, de tweede keer een maand, u zou achteraf ook bedacht hebben dat u zeven maanden onderweg was. Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan deze blote beweringen, dan nog blijft er hoe dan ook nog steeds een hiaat van verschillende maanden in uw relaas, u heeft het CGVS compleet geen zicht gegeven op uw verblijfplaatsen daarin (zie CGVS, p.23). Deze vaststellingen doen ook al twijfelen aan de authenticiteit van uw taskara, gezien u uiteindelijk aangaf daar zelf om gegaan te zijn, maar deze is uitgereikt medio 2017, hoewel u volgens uw gewijzigde verklaringen na uw eerste vertrek in 2016 niet meer in uw geboortedorp geweest zou zijn. Ten slotte wijst het CGVS in dit verband ook op enkele opmerkelijke verklaringen mbt uw geboorteplaats. Zoals hierboven reeds aangehaald, is het uiterst bevreemdend dat u aanvankelijk steeds aangaf dat u geboren zou zijn en uw hele leven had doorgebracht in Darband (sic; zie Fiche NMBV, DVZ Verklaring), om dat nadien te corrigeren naar Darbang. Bovendien had u in Duitsland nog laten optekenen dat u in Pandjab geboren zou zijn.

Daarnaast konden ook uw verklaringen over uw uiteindelijke reisweg allerm minst overtuigen. Zo had u op de Fiche die u invulde als 'minderjarige' nog laten optekenen dat uw oom uw reis zou hebben georganiseerd, deze 7500 euro gekost had en ze u in Europa onder meer van Kroatië via Slovenië, Italië en Frankrijk naar België had gebracht (zie Fiche NMBV, dd.14/11/2018). Nauwelijks enkele maanden later verklaarde u bij de DVZ dat het uw broer was die uw reis had geregeld en u van Servië over Duitsland naar België was gereisd. U gaf daar aan de naam van de smokkelaar niet te kennen (zie DVZ Verklaring, pt.36, pt.37). Op het CGVS was het opnieuw uw oom die de reis had geregeld, nu zou de reis 7000 euro gekost hebben en bleek u plots de naam van de smokkelaar wel te kennen (zie CGVS, pp.15-16). Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen over uw reisweg, bleef u een antwoord schuldig, u kwam niet verder dan de stelling dat u in een container zat en bij aankomst vernam dat u in Duitsland was (zie CGVS, p.28). Ten derde wordt de vaststelling dat u het CGVS liever geen duidelijk zicht wenst te geven op uw achtergrond, verder bevestigd door een aantal andere opvallende inconsistenties.

Zo legde u ook uiteenlopende verklaringen af over uw eigen familie. Zo had u op de verklaring die u aflegde als 'minderjarige' nog laten optekenen dat uw vader gewoon in Afghanistan verbleef, met name in uw geboortedorp (zie Fiche NMBV).

Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat uw vader overleden was, twee jaar geleden (dd. 06/03/2019). Dat er aan die beweerde dood van uw vader maar weinig geloof kan worden gehecht, wordt bevestigd door de vaststelling dat u nauwelijks enkele maanden later tijdens uw gehoor op het CGVS dan weer verklaarde dat hij vijf jaar geleden overleden was (zie CGVS, p.7). Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen, kwam u niet verder dan dat hij overleden is en u de waarheid verteld had (zie CGVS, p.28).

Ook aan uw verklaringen over uw opleidingsniveau kan het CGVS maar weinig geloof hechten. Vooreerst uiteraard omwille van de ongeloofwaardige verklaringen die u aflegde over uw leeftijd. Daarnaast dient eveneens opgemerkt dat de taskara die u neerlegde, uitgegeven medio 2017, vermeldt dat u op dat moment student was (al was u volgens uw verklaringen gewoonweg niet daar). Op de DVZ had u nochtans verklaard geen scholing te hebben genoten, enkel naar de madrassa geweest te zijn (zie DVZ Verklaring, pt. 11). U linkte op de DVZ uw problemen aan uw aanwezigheid in de madrassa (waarover verder meer), en gaf aan dat u toen 10 jaar oud was en daaraan voorafgaand dus in de madrassa zat (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het CGVS gaf u dan weer aan dat u wel degelijk twee jaar (regulier) onderwijs had genoten, en nadien ook door de taliban verplicht zou zijn naar hun madrassa te gaan, waar u ook twee jaar les gevolgd had (zie CGVS, p.12, p.19). Dat u bovendien uw naam probleemloos leek te kunnen lezen en er ook een Facebook profiel op bleek na te houden -al trachtte u dat in eerste instantie achter te houden (zie CGVS, p.14, p.26)- doet verder vermoeden dat u hoger opgeleid bent dan u aangeeft. Ook bij uw voorgehouden profiel van geitenhoeder heeft het CGVS ernstige vraagtekens, nu u bijvoorbeeld niet bleek te weten wanneer in het jaar geiten bevallen, noch hoelang hun dracht precies is (u had het over 8 tot 10 maanden, in werkelijkheid zijn er dat gemiddeld 5, zie CGVS, p.12). Ten slotte dient er ook op gewezen dat nazicht van uw Facebook profiel leert dat u opmerkelijk veel FB vrienden heeft die woonachtig zijn in Kabul en Jalalabad, plaatsen waar u nochtans zelf niet of nauwelijks geweest zou zijn (zie blauwe map). Uw uitleg, dat het gewoon vrienden van toen waren, en u nu geen Facebook meer gebruikt, overtuigt allerminst (zie CGVS, p.27), zeker gezien u er ook nog foto's van in België op uw profiel staan. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u, behalve over uw leeftijd en verblijfplaatsen, ook doelbewust geen zicht wenst te scheppen op uw familiale achtergrond, uw opleidingsniveau, profiel en netwerk.

Ten vierde komt door bovenstaande vaststellingen ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen al ernstig in het gedrang. Bovendien blijkt diezelfde ongeloofwaardigheid eveneens uit volgende vaststellingen.

Zo liet u immers twee compleet uiteenlopende versies van uw problemen optekenen, bij de DVZ en ten gehore op het CGVS. Op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de DVZ nochtans ook invulde met behulp van een tolk die het pashtu machtig is, had u verklaard dat de taliban u, wanneer u aan de madrassa studeerde, gevraagd had oude korans in het water te gooien. U zou ze echter verbrand hebben, waarop uw medestudenten de taliban ingelicht hadden en deze met de wagen op u ingereden waren, u zou toen 10 jaar oud geweest zijn (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten gehore op het CGVS liet u een compleet ander verhaal optekenen, meer nog, het ging nu blijkbaar twee van elkaar gescheiden gebeurtenissen. U zou nu eerst een keer door de taliban zijn aangereden, maar dan omdat u informatie over hen verklikt had aan de politie. U zou dan 10 jaar oud geweest zijn, al diende u dit nadien te corrigeren, u was een jaar of 13 toen ze u omwille van dat verklikken hadden aangereden. Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen, gaf u aan dat u toch een jaar of 10 moet geweest zijn toen. Daarop zouden ze u verplicht hebben aan hun madrassa te gaan studeren en zich bij hen aan te sluiten. Van een dergelijke gedwongen rekrutering was in uw originele versie helemaal geen sprake, iets dergelijks lijkt al helemaal van de pot gerukt nu u hen volgens uw gewijzigde verklaringen jarenlang verklikt zou hebben. Bovendien blijkt uit de aan uw dossier toegevoegde informatie dat structurele rekrutering door de Taliban eigenlijk niet aan de orde is en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Wat er daar ook van zij, de problemen omwille van het vernietigen van de oude korans koppelde u ditmaal helemaal los van deze aanrijding. Ook over die uiteindelijke problemen legde u bovendien compleet andersluidende verklaringen af. Het zou nu immers het hoofd van de madrassa geweest zijn die u gevraagd had om de oude korans te begraven of in het water te gooien, of in vaten te steken, daarin verschilden uw verklaringen ook nog eens. U zou deze echter in brand gestoken hebben -dat vond u opmerkelijk genoeg blijkbaar minder respectloos- en de assen nadien in het water gegoooid hebben. Uw medestudenten zouden er ook in deze versie van geweten hebben, de taliban echter niet meer (meteen). U zou immers naar de madrassa zijn teruggekeerd, bleek daar geen problemen ondervonden te hebben, en zou de volgende dag de bergen in getrokken zijn, waar u nog twee dagen doorbracht alvorens het land te verlaten (zie CGVS, pp.17-19, pp.21-22). Dat u over dergelijke essentiële aspecten van uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, doet de geloofwaardigheid ervan compleet teniet. De documenten die u neerlegde vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen.

Vooreerst kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Het medisch dossier uit Afghanistan kan hooguit een begin van bewijs zijn van een medische behandeling die u (als het al effectief uw document is, zie boven) in 2013 zou hebben ondergaan in Kama, Afghanistan. Het zegt helemaal niets over de oorzaak van uw letsels. Het doktersbriefje van een Belgische arts dat u neerlegt maakt dan wel melding van letsels ten gevolge van een auto-ongeluk, wat dus evident enkel en alleen op uw eigen verklaringen gebaseerd kan zijn (dewelke ongeloofwaardig bevonden werden). Op zich kunnen dergelijke briefjes overigens geen uitspraak doen over de precieze omstandigheden waarin u verwond werd en aldus geen indicatie inhouden over de omstandigheden, laat staan de daders van deze verwondingen.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen om internationale bescherming te verzoeken, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Nochtans zou u in Duitsland zijn tegen gehouden, heeft u daar uw vingerafdrukken gegeven. Dat u altijd naar hier wilde komen omdat u hier kan studeren en het hier beter is (DVZ Verklaring, pt.32), is gezien de ernst van de door u ingeroepen problemen allerminst afdoende als uitleg, bovendien gaf u op het CGVS aan dat het pas onderweg was dat u goede zaken had gehoord over België waardoor u hiernaartoe wilde komen (zie CGVS, p.16).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad.

Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad geviséerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kama/Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Hoewel u deze trachtte te minimaliseren, blijkt u immers wel degelijk een band met de stad Kabul te hebben, de stad waar twee van uw zussen wonen. Eerst gaf u aan dat u er nooit was geweest, nadien moest u toegeven dat u er tweemaal had verbleven, al konden ook uw verklaringen over uw verblijf daar niet overtuigen. Daarnaast blijkt u er talloze vrienden op na te houden die woonachtig zijn in Kabul (en in Jalalabad overigens). U trachtte ook dat te minimaliseren, maar slaagde ook daar allerm minst in. Hoe dan ook bent u een gezonde jonge man, die behalve het Dari ook het Pashtou machtig is en is supra uiteengezet dat u bewust geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke opleidingsniveau, werkervaring, familiaal netwerk en verblijfplaatsen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Hij licht toe als volgt:

“Verzoeker kan zich niet verzoenen met de beslissing van de Commissaris-generaal. Hij kan niet terugkeren naar Afghanistan omdat zijn leven er gevaar loopt aangezien de taliban naar hem op zoek is en omwille van de algemene onveiligheid in Afghanistan.

*

Verzoeker wordt onterecht een gebrek aan medewerking verweten.

Verzoeker ontkent dat hij niet heeft willen meewerken. Verzoeker heeft psychische problemen en kan in stresssituaties verkeerde zaken zeggen.

Verzoeker heeft bij aankomst in november 2018 gezegd dat hij 16 jaar oud was. Dat komt volledig overeen met hetgeen op de taskara staat. Die taskara dateert van 2017 en daar wordt op geattesteerd dat verzoeker op dat moment 15 jaar oud was op basis van het uiterlijk. Wanneer verzoeker dan verkeerdelijk beweert dat hij de taskara verkregen heeft toen hij 10 jaar oud was, is het duidelijk dat verzoeker zich gewoonweg vergist heeft. Verzoeker zou dan 10 jaar geweest zijn in 2017 en bij aankomst in 2018 zou hij dan eigenlijk maar 11 jaar oud zijn? Dit heeft verzoeker ook nooit beweerd. Hij zegt in 2018 16 jaar te zijn, hetgeen overeenkomt met zijn taskara.

Als die taskara nu verkeerde informatie vermeldt, is dat niet de schuld van verzoeker. Hem werd verteld dat hij 15 jaar oud was en verzoeker baseert zich sindsdien daarop om zijn leeftijd te geven door gewoon verder te tellen.

Dat er daarbij een vergissing gebeurd is, is niet abnormaal. De taskara verklaart immers dat verzoeker op basis van het uiterlijk 15 jaar oud is. Als men op basis van het uiterlijk een leeftijd op iemand gaat plakken, kan het altijd dat men er enkele jaren naast zit. Dit is evenwel niet de fout van verzoeker en kan hem niet ten kwade worden geduid.

*

Wat betreft de naam van verzoeker, verklaart verzoeker dat zijn naam, zoals op de taskara vermeld wordt, inderdaad H. is. Verzoeker wist niet dat hij hier bij aankomst zijn volledige naam diende te zeggen. Blijkbaar heeft men hier per vergissing de naam van zijn stam als familienaam opgegeven. Dit kan verzoeker niet ten kwade worden geduid.

*

Verzoeker heeft een aantal documenten kunnen voorleggen, waaronder zijn taskara. Zonder enig onderzoek suggereert de Commissaris-generaal evenwel dat de taskara vals zou zijn.

De Commissaris-generaal mag dan wel aannemen dat er in Afghanistan veel corruptie is, maar hij mag hier niet uit afleiden dat alle documenten uit dat land frauduleus zijn.

Terloops geeft de tegenpartij ook aan geen geloof te hechten aan het feit dat verzoeker nooit over een paspoort heeft beschikt.

De tegenpartij leidt uit dit af uit het feit dat verzoeker verscheidene keren zijn land heeft verlaten – waarvan verzoeker aangeeft dat het telkens clandestien was – en dat hij twee keer gerepatrieerd is. Verzoeker ziet niet in waarom hij dan een paspoort gehad zou moeten hebben. Om clandestien het land te verlaten had hij geen paspoort nodig en om gerepatrieerd te worden evenmin.

*

De Commissaris-generaal meent tevens dat verzoeker weinig overtuigende verklaringen liet optekenen met betrekking tot het tijdstip van zijn vertrek.

Verzoeker heeft een zeer laag opleidingsniveau. Daardoor heeft hij weinig besef van de kalender en hecht er ook geen belang aan. Een consistente in zijn verklaringen is wel dat het heet was toen hij vertrok. Dat hij het jaar niet kende of dat hij zich gewoonweg vergist heeft kan aannemelijk zijn, zeker als het gaat om het noemen van een jaar volgens de westerse kalender.

*

Ook met betrekking tot de reisweg meent de Commissaris-generaal dat verzoeker weinig overtuigende verklaringen liet optekenen.

Verzoeker ontkent dat hij ooit gezegd heeft dat hij via Italië en Frankrijk naar België gereisd is. Hij heeft steeds gezegd dat hij via Servië en Duitsland gekomen is. Daarvoor baseerde verzoeker zich enkel op wat de smokkelaar hem vertelde, aangezien hij de landen niet kende en onderweg niets kunnen zien heeft omdat hij verstopt zat in een container.

Met betrekking tot de kost van de reis worden de verklaringen van verzoeker verkeerd weergegeven in de bestreden beslissing.

De reis van verzoeker is geregeld in samenspraak met zijn broer én zijn oom. De reis werd door beiden voor de helft betaald.

Verzoeker verklaart dat op pagina 16 van het gehoorverslag. In de beslissing van de Commissaris-generaal wordt vermeld dat verzoeker tijdens zijn gehoor enkel gemeld heeft dat zijn oom de reis geregeld heeft.

*

Met betrekking tot het opleidingsniveau van verzoeker trekt de tegenpartij eveneens verkeerde conclusies. Zo leidt de tegenpartij uit het feit dat de taskara vermeldt dat verzoeker student is af dat verzoeker wel degelijk een hoger opleidingsniveau gehad moet hebben. De tegenpartij zou nochtans moeten weten dat het woord "student" in Afghanistan niet noodzakelijk hetzelfde betekent als in België. In Afghanistan wordt men als minderjarige die welk onderwijs dan ook volgt of gevolgd heeft als "student" getypeerd.

Ook uit het feit dat verzoeker probleemloos zijn naam kan lezen leidt de tegenpartij af dat het opleidingsniveau van verzoeker hoog moet zijn, evenals uit de vaststelling dat verzoeker een facebook profiel had.

Door zulke verregaande conclusies te trekken uit dergelijke elementen pleegt de tegenpartij een inbreuk op de motiveringsplicht.

*

Wat betreft de problemen die verzoeker ondervonden had in Afghanistan waardoor hij uiteindelijk het land heeft moeten verlaten (pagina 4 van de beslissing) heeft verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal waarheidsgetrouwe verklaringen afgelegd. Op DVZ werd aan verzoeker gemeld dat hij in het kort zijn problemen moest vermelden. Er werd hem meegedeeld dat hij in een later gehoor veel dieper zou kunnen ingaan op wat hem overkomen was. Door te bondig te zijn geweest op DVZ zijn de verklaringen van verzoeker op een hoopje gegooid waardoor de indruk gewekt wordt dat bepaalde gebeurtenissen met elkaar verbonden dienen te worden, quod non.

*

Door uit al deze bovenstaande elementen zulke verregaande gevolgen te trekken, namelijk dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben voor vervolging, en door geen rekening te houden met de elementen die verzoeker wel aangebracht heeft, schendt de Commissaris-generaal de materiële motiveringsplicht.

*

Ten slotte gaat verzoeker er niet mee akkoord dat hij een intern vluchtalternatief zou hebben.

Verzoeker zou zich volgens de tegenpartij in Kabul kunnen gaan vestigen.

Verzoeker heeft daar evenwel geen mogelijkheid om te wonen en te werken. Zijn zus kan hem niet opvangen. Verzoeker vreest eveneens dat hij door de taliban gezocht, gevonden en vermoord zal worden. Kabul is bovendien een erg onveilige stad. De Commissaris-generaal maakt zelf melding van 1686 burgerslachtoffers in 2018 ingevolge zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen. Hoewel de Commissaris-generaal het gevaar aldaar probeert te minimaliseren door te wijzen op het bevolkingsaantal kan men niet om de vaststelling heen dat in Kabul dat jaar ingevolge aanslagen gemiddeld bijna 5 burgerslachtoffers per dag vielen en dat men dan absoluut niet kan spreken van een veilig vluchtalternatief.

Bijgevolg komt verzoeker minstens in aanmerking voor de subsidiaire bescherming."

2.1.2. In een aanvullende nota van 7 september 2020 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Security situation" van juni 2019;
- het EASO-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van juni 2019;
- de COI Focus "Afghanistan. Security Situation in Kabul" van Cedoca van 8 april 2020.

2.1.3. In een aanvullende nota die wordt neergelegd ter terechtzitting, brengt verzoeker een USB-stick bij met een foto en drie filmpjes.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Vooreerst blijven verzoekers psychische problemen beperkt tot een loutere bewering dat hij in stresssituaties verkeerde dingen kan zeggen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel omwille van onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid. Uit de beslissing van de dienst Voogdij van 7 december 2018 blijkt immers dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift erop wijst dat hij de leeftijd heeft die op zijn taskara wordt vermeld, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Uit voormeld leeftijdsonderzoek is immers gebleken dat verzoeker meer dan 2 jaar ouder is dan hij aanvankelijk verklaarde, hetgeen een significante discrepantie betreft die niet verschoond kan worden door de algemene blote bewering dat er in Afghanistan minder strikte registraties gebeuren met betrekking tot geboortes.

Voorts wordt de bestreden beslissing gevolgd waar deze terecht opmerkt dat de door verzoeker voorgelegde kopie van taskara niet van die aard is om deze conclusie te wijzigen.

Het betoog dat de bestreden beslissing zich steunt op een algemene motivering met betrekking tot corruptie en valse documenten kan niet overtuigen, nu uit het voorgaande blijkt dat verzoekers taskara geenszins te verzoenen is met de vaststellingen van het leeftijdsonderzoek en bijgevolg zijn leeftijd niet kan ondersteunen. Aan de door verzoeker voorgelegde taskara kan dan ook bezwaarlijk objectieve bewijswaarde worden verleend wanneer verzoekers verklaringen over dit document niet stroken met de inhoud, te meer gelet op de hoge prevalentie van corruptie en valse documenten.

Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield minderjarig te zijn, werpt - in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt - een smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Hij beperkt zich verder in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Het geheel van de overwegingen van de bestreden beslissing wordt overgenomen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Daarnaast konden ook uw verklaringen over uw eigen naam niet overtuigen. U legde evenmin enig overtuigend identiteitsbewijs neer.

Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van uw aankomst minderjarig zou zijn, u verklaarde immers dat u op dat moment 16 jaar en 1 maand oud was, waarop uw geboortedatum voorlopig geregistreerd werd op 30/10/2002 (Zie Inschrijving, zie Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) dd. 14 november 2018). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het UZ Sint-Rafaël Leuven, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 27 november 2018 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, met name 20,6 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar. Ten gehore op het CGVS verklaarde u dan weer dat u 17 jaar oud was bij aankomst, en ter staving daarvan ook uw taskara had neergelegd (zie CGVS, p.4). Ook deze kan uw identiteit en leeftijd echter allerminst op overtuigende wijze staven, wel integendeel. Zo gaf u zelf aan dat u deze taskara verkregen had wanneer u 10 jaar oud was (zie CGVS, p.4). Opmerkelijk, gezien de taskara in 2017 vermeldt dat u op dat moment 15 jaar oud was, en dat op basis van uw uiterlijk. Daarop gewezen, kwam u niet verder dan de bevestiging dat u op dat moment 10 jaar oud was, u wist niet waarom er dan 15 jaar oud op stond (zie CGVS, p.17). U had bovendien in eerste instantie uitdrukkelijk laten optekenen dat u er zelf niet om gegaan was, nadien gaf u aan dat dat wel degelijk het geval was (zie CGVS, p.4). Ook in Duitsland werd u overigens aan een leeftijdsonderzoek onderworpen, waarna uw geboortedatum daar werd geregistreerd als 31/12/1999, eens te meer een bevestiging dat u niet minderjarig was bij aankomst in België. Daarnaast dient ook opgemerkt dat ook uw naam op deze taskara verschilt van diegene die u aan de Belgische asieldiensten opgaf. U staat er immers op geregistreerd als H. (net als op uw medisch dossier overigens), terwijl u bij uw verzoek om internationale bescherming in België de naam H. A. opgaf. Uw uitleg, dat uw naam H. is en ze de naam van uw stam hier als familienaam hebben genoteerd (zie CGVS, p.17), overtuigt niet, nu het CGVS allerminst inziet waarom u dan niet ook H. zou hebben opgegeven. De taskara die u neerlegde is dan ook in elk geval geen sluitend bewijs van uw identiteit. Het CGVS wijst er hier alvast op dat uit informatie waarover het beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten sowieso erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dergelijke documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Dat u overigens nooit over een paspoort zou hebben beschikt is ook maar weinig aannemelijk, temeer gezien u uiteindelijk diende toe te geven (zie verder) dat u maar liefst twee keer naar Afghanistan zou zijn gerepatrieerd alvorens het land bij uw derde poging definitief te verlaten, waardoor toch mag verwacht worden dat ook hier iets van papieren spoor van is. Wat er ook van zij, het heeft er alle schijn van weg dat u de Belgische asieldiensten doelbewust tracht te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent en uw ware identiteit te verhullen. Deze vaststelling tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat ernstig aan.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u niet alleen geen duidelijkheid kon scheppen over uw leeftijd en identiteit, maar ook over de plaatsen waar u voor uw komst naar België verbleven heeft. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u uiteenlopende en bijzonder weinig overtuigende verklaringen liet optekenen over de plaatsen waar u voor uw vertrek richting België hebt verbleven, alsook over het tijdstip van uw vertrek en uw uiteindelijke reisweg.

Zo had u op de fiche die u aanvankelijk invulde als 'minderjarige' (dd. 14/11/2018) nog laten optekenen dat u ongeveer 4 maanden tevoren Afghanistan had verlaten (zie Fiche NMBV dd. 14/11/2018), waardoor dit ergens in de zomer van 2018 moet geweest zijn. Nauwelijks enkele maanden later op uw interview bij de DVZ verklaarde u dan weer dat u van uw geboorte tot uw vertrek, dat u nu in mei of juni 2017 plaatste, in uw dorp Darband (sic, Darbang dus) in Kama heeft gewoond. Op het CGVS gaf u dan weer in eerste instantie -behoorlijk accuraat plots- aan dat u Afghanistan in mei 2018 had verlaten. Dat zou de eerste (en enige) keer geweest zijn dat u uw land verliet, gaf u daar aan (zie CGVS, p.14). Verder tijdens datzelfde onderhoud op het CGVS, gewezen op een hiaat in het tijds kader dat u schetste i.v.m. de problemen die de aanleiding van uw vlucht zouden gevormd hebben, gaf u toe dat u eigenlijk in de zomer van 2016 Afghanistan zou hebben verlaten. U gaf er eerst aan dat u één keer, nadien dat u twee keer Afghanistan had verlaten en evenveel keer was teruggestuurd. Pas in 2018 zou u er uiteindelijk in geslaagd zijn uw land definitief te verlaten en door te reizen naar Europa. Uw uitleg voor het achterhouden van deze informatie, dat u aanvankelijk niets wist van die zaken, en het zou gezegd hebben bij uw tweede interview (zie CGVS, p.24), strookt allerminst met de weergave van uw verklaringen aldaar, met dewelke u zich nochtans akkoord had verklaard. Wat er daar ook van zij, u slaagde er niet in ook maar één van deze reizen te staven, waardoor het blote en gezien bovenstaande dus ook bijzonder weinig overtuigende beweringen blijven. Bovendien konden ook uw verklaringen over uw verblijfplaatsen tijdens die twee keer dat u teruggekeerd was, of in die twee jaar in het algemeen, allerminst overtuigen. Niet enkel had u zoals vermeld aanvankelijk verklaard dat u van uw geboorte tot vertrek in uw dorp in Kama woonde, u gaf ook uitdrukkelijk aan dat u nooit in Kabul was geweest (zie CGVS, p.7). Na bovenvermelde confrontatie diende u evenwel toe te geven dat u bij die twee keer dat u naar Afghanistan terugkeerde in Kabul verbleef, en niet zou zijn teruggekeerd naar uw geboortedorp. Dat dit de eerste keer maar voor één dag was en de tweede voor twee dagen was, en u daarbij zelfs niet bij uw twee zussen die woonachtig zijn in Kabul zou hebben verbleven, is bijzonder weinig aannemelijk. Uw uitleg, dat u niet wist waar het huis van uw zus(sen) was, overtuigt al maar weinig voor de eerste keer, dat u eenzelfde reis opnieuw zou ondernemen zonder dan te informeren naar de woonplaatsen van uw zus(sen) is compleet onbegrijpelijk. Dat u geen telefoon had, niet opgeleid bent en hun huizen niet kon vinden (zie CGVS, p.23) is daarvoor geen afdoende uitleg, temeer gezien u eerder tijdens het interview nog wel bleek te weten in welke wijk van Kabul ze wonen (zie CGVS, p.13). Wat er daar ook van zij, u slaagde er nog steeds niet in de hele hiaat van twee jaar te dichten. U gaf immers eerst aan dat u eerst zeven maanden onderweg was voor u opgepakt en teruggestuurd werd, wat al opmerkelijk lang lijkt om in Iran te geraken. Hoe dan ook, nadien gaf u aan dat u bij uw eerste vertrek na twee dagen in Iran zou zijn opgepakt en teruggestuurd, dan (vrijwel) meteen terug was vertrokken, opnieuw was opgepakt en dan teruggestuurd. De eerste keer zou u een week zijn vastgehouden, de tweede keer een maand, u zou achteraf ook bedacht hebben dat u zeven maanden onderweg was. Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan deze blote beweringen, dan nog blijft er hoe dan ook nog steeds een hiaat van verschillende maanden in uw relaas, u heeft het CGVS compleet geen zicht gegeven op uw verblijfplaatsen daarin (zie CGVS, p.23). Deze vaststellingen doen ook al twifelen aan de authenticiteit van uw taskara, gezien u uiteindelijk aangaf daar zelf om gegaan te zijn, maar deze is uitgereikt medio 2017, hoewel u volgens uw gewijzigde verklaringen na uw eerste vertrek in 2016 niet meer in uw geboortedorp geweest zou zijn. Ten slotte wijst het CGVS in dit verband ook op enkele opmerkelijke verklaringen m.b.t. uw geboorteplaats. Zoals hierboven reeds aangehaald, is het uiterst bevreemdend dat u aanvankelijk steeds aangaf dat u geboren zou zijn en uw hele leven had doorgebracht in Darband (sic; zie Fiche NMBV, DVZ Verklaring), om dat nadien te corrigeren naar Darbang. Bovendien had u in Duitsland nog laten optekenen dat u in Pandjab geboren zou zijn.

Daarnaast konden ook uw verklaringen over uw uiteindelijke reisweg allerminst overtuigen. Zo had u op de Fiche die u invulde als 'minderjarige' nog laten optekenen dat uw oom uw reis zou hebben georganiseerd, deze 7500 euro gekost had en ze u in Europa onder meer van Kroatië via Slovenië, Italië en Frankrijk naar België had gebracht (zie Fiche NMBV, dd.14/11/2018). Nauwelijks enkele maanden later verklaarde u bij de DVZ dat het uw broer was die uw reis had geregeld en u van Servië over Duitsland naar België was gereisd. U gaf daar aan de naam van de smokkelaar niet te kennen (zie DVZ Verklaring, pt.36, pt.37). Op het CGVS was het opnieuw uw oom die de reis had geregeld, nu zou de reis 7000 euro gekost hebben en bleek u plots de naam van de smokkelaar wel te kennen (zie CGVS, pp.15-16). Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen over uw reisweg, bleef u een antwoord schuldig, u kwam niet verder dan de stelling dat u in een container zat en bij aankomst vernam dat u in Duitsland was (zie CGVS, p.28). Ten derde wordt de vaststelling dat u het CGVS liever geen duidelijk zicht wenst te geven op uw achtergrond, verder bevestigd door een aantal andere opvallende inconsistenties.

Zo legde u ook uiteenlopende verklaringen af over uw eigen familie. Zo had u op de verklaring die u aflegde als 'minderjarige' nog laten optekenen dat uw vader gewoon in Afghanistan verbleef, met name in uw geboortedorp (zie Fiche NBMV). Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat uw vader overleden was, twee jaar geleden (dd. 06/03/2019). Dat er aan die beweerde dood van uw vader maar weinig geloof kan worden gehecht, wordt bevestigd door de vaststelling dat u nauwelijks enkele maanden later tijdens uw gehoor op het CGVS dan weer verklaarde dat hij vijf jaar geleden overleden was (zie CGVS, p.7). Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen, kwam u niet verder dan dat hij overleden is en u de waarheid verteld had (zie CGVS, p.28).

Ook aan uw verklaringen over uw opleidingsniveau kan het CGVS maar weinig geloof hechten. Vooreerst uiteraard omwille van de ongeloofwaardige verklaringen die u aflegde over uw leeftijd. Daarnaast dient eveneens opgemerkt dat de taskara die u neerlegde, uitgegeven medio 2017, vermeldt dat u op dat moment student was (al was u volgens uw verklaringen gewoonweg niet daar). Op de DVZ had u nochtans verklaard geen scholing te hebben genoten, enkel naar de madrassa geweest te zijn (zie DVZ Verklaring, pt. 11). U linkte op de DVZ uw problemen aan uw aanwezigheid in de madrassa (waarover verder meer), en gaf aan dat u toen 10 jaar oud was en daaraan voorafgaand dus in de madrassa zat (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het CGVS gaf u dan weer aan dat u wel degelijk twee jaar (regulier) onderwijs had genoten, en nadien ook door de taliban verplicht zou zijn naar hun madrassa te gaan, waar u ook twee jaar les gevolgd had (zie CGVS, p.12, p.19). Dat u bovendien uw naam probleemloos leek te kunnen lezen en er ook een Facebook profiel op bleek na te houden -al trachtte u dat in eerste instantie achter te houden (zie CGVS, p.14, p.26)- doet verder vermoeden dat u hoger opgeleid bent dan u aangeeft. Ook bij uw voorgehouden profiel van geitenhoeder heeft het CGVS ernstige vraagtekens, nu u bijvoorbeeld niet bleek te weten wanneer in het jaar geiten bevallen, noch hoelang hun dracht precies is (u had het over 8 tot 10 maanden, in werkelijkheid zijn er dat gemiddeld 5, zie CGVS, p.12). Ten slotte dient er ook op gewezen dat nazicht van uw Facebook profiel leert dat u opmerkelijk veel FB vrienden heeft die woonachtig zijn in Kabul en Jalalabad, plaatsen waar u nochtans zelf niet of nauwelijks geweest zou zijn (zie blauwe map). Uw uitleg, dat het gewoon vrienden van toen waren, en u nu geen Facebook meer gebruikt, overtuigt allerminst (zie CGVS, p.27), zeker gezien u er ook nog foto's van in België op uw profiel staan. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u, behalve over uw leeftijd en verblijfplaatsen, ook doelbewust geen zicht wenst te scheppen op uw familiale achtergrond, uw opleidingsniveau, profiel en netwerk.

Ten vierde komt door bovenstaande vaststellingen ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen al ernstig in het gedrang. Bovendien blijkt diezelfde ongeloofwaardigheid eveneens uit volgende vaststellingen.

Zo liet u immers twee compleet uiteenlopende versies van uw problemen optekenen, bij de DVZ en ten gehore op het CGVS. Op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de DVZ nochtans ook invulde met behulp van een tolk die het pashtu machtig is, had u verklaard dat de taliban u, wanneer u aan de madrassa studeerde, gevraagd had oude korans in het water te gooien. U zou ze echter verbrand hebben, waarop uw medestudenten de taliban ingelicht hadden en deze met de wagen op u ingereden waren, u zou toen 10 jaar oud geweest zijn (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten gehore op het CGVS liet u een compleet ander verhaal optekenen, meer nog, het ging nu blijkbaar twee van elkaar gescheiden gebeurtenissen. U zou nu eerst een keer door de taliban zijn aangereden, maar dan omdat u informatie over hen verklikt had aan de politie. U zou dan 10 jaar oud geweest zijn, al diende u dit nadien te corrigeren, u was een jaar of 13 toen ze u omwille van dat verklikken hadden aangereden. Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen, gaf u aan dat u toch een jaar of 10 moet geweest zijn toen. Daarop zouden ze u verplicht hebben aan hun madrassa te gaan studeren en zich bij hen aan te sluiten. Van een dergelijke gedwongen rekrutering was in uw originele versie helemaal geen sprake, iets dergelijks lijkt al helemaal van de pot gerukt nu u hen volgens uw gewijzigde verklaringen jarenlang verklikt zou hebben. Bovendien blijkt uit de aan uw dossier toegevoegde informatie dat structurele rekrutering door de Taliban eigenlijk niet aan de orde is en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Wat er daar ook van zij, de problemen omwille van het vernietigen van de oude korans koppelde u ditmaal helemaal los van deze aanrijding. Ook over die uiteindelijke problemen legde u bovendien compleet andersluidende verklaringen af.

Het zou nu immers het hoofd van de madrassa geweest zijn die u gevraagd had om de oude korans te begraven of in het water te gooien, of in vaten te steken, daarin verschilden uw verklaringen ook nog eens. U zou deze echter in brand gestoken hebben -dat vond u opmerkelijk genoeg blijkbaar minder respectloos- en de assen nadien in het water gegoooid hebben. Uw medestudenten zouden er ook in deze versie van geweten hebben, de taliban echter niet meer (meteen).

U zou immers naar de madrassa zijn teruggekeerd, bleek daar geen problemen ondervonden te hebben, en zou de volgende dag de bergen in getrokken zijn, waar u nog twee dagen doorbracht alvorens het land te verlaten (zie CGVS, pp.17-19, pp.21-22). Dat u over dergelijke essentiële aspecten van uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, doet de geloofwaardigheid ervan compleet teniet. De documenten die u neerlegde vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen. Vooreerst kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Het medisch dossier uit Afghanistan kan hooguit een begin van bewijs zijn van een medische behandeling die u (als het al effectief uw document is, zie boven) in 2013 zou hebben ondergaan in Kama, Afghanistan. Het zegt helemaal niets over de oorzaak van uw letsels. Het doktersbriefje van een Belgische arts dat u neerlegt maakt dan wel melding van letsels ten gevolge van een auto-ongeluk, wat dus evident enkel en alleen op uw eigen verklaringen gebaseerd kan zijn (dewelke ongeloofwaardig bevonden werden). Op zich kunnen dergelijke briefjes overigens geen uitspraak doen over de precieze omstandigheden waarin u verwond werd en aldus geen indicatie inhouden over de omstandigheden, laat staan de dadens van deze verwondingen.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen om internationale bescherming te verzoeken, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Nochtans zou u in Duitsland zijn tegen gehouden, heeft u daar uw vingerafdrukken gegeven. Dat u altijd naar hier wilde komen omdat u hier kan studeren en het hier beter is (DVZ Verklaring, pt.32), is gezien de ernst van de door u ingeroepen problemen allerminst afdoende als uitleg, bovendien gaf u op het CGVS aan dat het pas onderweg was dat u goede zaken had gehoord over België waardoor u hiernaartoe wilde komen (zie CGVS, p.16).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag."

Wat de voorgelegde USB-stick betreft, merkt de Raad op dat verzoeker dit stuk op de laatst mogelijke moment van de beroepsprocedure heeft bijgebracht. Hij geeft geen enkele verklaring voor deze handelwijze, terwijl verzoeker zo spoedig mogelijk alle stukken ter staving van zijn relaas dient voor te leggen. Daarnaast wordt de enkele toelichting over de foto, namelijk dat dit zijn overleden oom zou zijn en er ook een filmpje is van zijn begrafenis, niet aanvaard omdat verzoekers verklaringen loutere beweringen zijn en de ongeloofwaardigheid van verzoeker in het algemeen vaststaat. Ook het filmpje waarin verzoekers foto van zijn taskara wordt getoond door een talibanleider, wordt niet aanvaard als relevant. Gelet op de vaststellingen over verzoekers taskara en zijn ongeloofwaardige verklaringen hierover is de Raad van oordeel dat verzoeker verder bouwt op een leugenachtig relaas. Het laatste filmpje dat een nieuwsbericht is en volgens verzoeker de vernielingen van IS rapporteert, werpt evenmin een ander licht op bovenstaande beoordeling van verzoekers persoonlijk relaas.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn relaas evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Uit de bespreking van verzoekers relaas blijkt dat hij zijn identiteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor zijn aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers werkelijke herkomst, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP